

Theater aan zee: De Koe 2.0?

vrijdag 03 augustus 2012 om 12u25

The Play = Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe

Gezelschap = Hof Van Eede

In een zin = Gemoedelijk, tragikomisch theater – mét vette knipoog naar De Koe - dat aanvoelt alsof je in de zetel zit bij een bevriend koppel dat net voor je arriveerde kletterende ruzie had.

Hoogtepunt = Een simpele scène over een man die een mooie vrouw nakijkt, mondt uit in een hilarisch pleidooi voor een derde borst bij de vrouw.

Score = * * *

Quote = 'In het niets grijpen, is naar de afwezig derde borst grijpen, toch?'

Net voor de jury's op zaterdag 4 augustus 2012 de KBC Jong Muziek- en Jong Theaterprijs uitreiken, stellen we nog graag een van de kanshebbers voor: het Hof van Eede. De moeders van dit 'hofgezelschap' zijn Louise en Ans Van den Eede. De dochters van Peter Van den Eede. Dat hun vader met De Koe niet zomaar een plekje maar een ganse straat heeft aangelegd in het podiumlandschap maakt hem moeilijk te negeren. Daarom pakken ze met hem uit als coach en als inspirator van hun eerste stuk.

En dus wortelt '*Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe*' ook in filosofische lectuur en zet het de kleinsamenlijke kantjes eveneens grotesk in de verf.

Al is de insteek van Ans, Louise en gastspeler Greg Timmermans eigen aan hun generatie: ze vertrekken vanuit de zo herkenbare, individualistische zielenroerselen. Deze worden uitvergroot met behulp van Denis Diderots roman *Jacques De Fatalist* (1773). Louise Van den Eede coachte en schreef, Timmermans en Ans schreven en spelen. Zij vertolken de ups-and-downs van een man en een vrouw die anno 2012 niet zo goed weten hoe ze het nu 'aan' (of was het 'uit?') moeten maken. Dat de vrouw het hoge woord voert en de man geregeld als een geslagen hond richting publiek kijkt, maakt de spanning er enkel steviger op. De twee spelen met evenveel naturel als schwing. Ze jongleren met woorden en blikken (richting elkaar en richting publiek) als volleerde acrobaten. Knap acteerwerk! Het moet, voor Peter Van den Eede, behoorlijk vreemd aandoen om te zien hoe dochter Ans net dezelfde 'acteertrucs' in zich heeft: haar spreken kleurt ze met subtiele lachjes, ze bezit een gouden mimiek en ze heeft dezelfde guitige en priemende ogen als haar vader. Al wordt haar dictie vooralsnog ontsierd door een tikkeltje Antwerps.

Het maakt *Waar de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe* tot gemoedelijk, tragikomisch theater dat aanvoelt alsof je in de zetel zit bij een bevriend koppel dat net voor je arriveerde kletterende ruzie had. Puik werk, net De Koe. Dat is meteen de grootste uitdaging voor dit gezelschap: langzaam maar zeker naar een meer unieke, eigen theatertaal groeien. Afgaande op de spelgoesting en de kwaliteitsvolle tekst van hun debuutstuk, is die groeisprong meer dan waarschijnlijk.

Els Van Steenberghe (Knack.be 3/08/2012)